

Bakalářská práce

Začlenění brutalistických staveb v historické zástavbě v městském prostředí z historického a urbánního hlediska

Autor: Tomáš Safarik

Posudek oponenta:

Předkládaná bakalářská práce se zaměřuje na architekturu českého brutalismu, konkrétně pak na dva hotelové objekty – pražský hotel Intercontinental a karlovarský Thermal, přičemž sleduje především jejich začlenění do kontextu starší městské zástavby. Tomu odpovídá i členění práce na jednotlivé kapitoly, v nichž autor postupuje logicky od základního seznámení s principy architektury brutalismu přes charakteristiku projektování a výstavby v Československu 60. a 70. let až po podrobný popis obou vybraných staveb. Autor se drží tématu, které si vybral a které zpracovává na základě vybrané literatury, upouští od sledování interiéru obou staveb, což je legitimní, naopak čtenáře seznamuje s historií lokalit, v nichž brutalistní stavby stojí, stejně jako s podobou starší zástavby, která je obklopuje, případně jim musela ustoupit.

Téma bakalářské práce je hezky zvolené, v obecných rysech je dobré i jeho zpracování. Vzhledem k zaměření práce považuji za nedostatek naprostou absenci obrázků či fotodokumentace, což by se hodilo jak v případě pasáží věnujících se proměnám historické zástavby vybraných lokalit, tak zejména při popisu hmot obou hotelů, jejich konstrukčního a prostorového řešení i použitých materiálů - tedy toho, co nás opravňuje k zařazení mezi stavby „brutalistní“.

Práce nemá žádné závažné obsahové či věcné chyby; pokud, pak jde spíše o nepřesnosti či nejasnosti, které by sám pisatel jistě odhalil, kdyby po sobě výsledný text v klidu přečetl. (Např. na straně 12 mluví o návratu architektury konce padesátých let k principům meziválečné moderny, což provází citací Sedlákové „... Jako by se architektura za své vlastní hodnoty začala stydět,“ to však na daném místě nedává příliš smysl – za jaké hodnoty se architektura začala stydět? Výrazem tohoto studu má být návrat k principům meziválečné moderny? Tak to patrně míněno nebylo... Nebo na straně 18 stojí, že se „s nástupem funkcionalismu dostává do popředí zcela nový koncept samostatných hotelů tvořených volnou kompozicí objemů,“ a to v kontrastu s do té doby převažujícím typem hotelů začleněných do bloků městské zástavby, jako příklad je však uveden hotel Alcron ve Štěpánské ulici.) Vyvaroval by se jistě také řady zcela zbytečných gramatických chyb či překlepů, upravil snad i některé vazby a formulace neznějící příliš „česky“, především by se možná více věnoval otázkám, které jsou zajímavé a které v závěru spíše naznačuje. A možná by zvážil míru podrobnosti a prostor, který té či oné problematice věnuje. Zatímco v úvodních kapitolách se kolega Safarik poměrně podrobně věnuje historii výstavby ubytovacích zařízení na našem území, což doplňuje odkazy na literaturu, z níž čerpá, v závěru se již uchyluje spíše k obecným konstatováním. V závěrečné komparaci, která by měla být klíčovou kapitolou, k níž celý text směřuje, nalezneme sice dvě citace vyjadřující se na téma zapojení obou hotelů do okolního kontextu (přičemž v případě Intercontinentalu se jedná o vyjádření samotného autora projektu), jinak jde ovšem spíše o shrnutí, že zatímco pražský hotel Intercontinental byl v odborných kruzích přijímán většinou pozitivně a

kladně hodnocen nejen pro své architektonické kvality, ale právě i pro své urbanistické řešení, karlovarský hotel Thermal bývá právě kvůli témuž kritizován. Možná spíše než onomu historickému exkurzu zabývajícímu se hotelnictvím na území ČSR by bylo dobré věnovat více prostoru argumentaci v rámci závěrečné komparace. A to jak pokud jde o zprostředkování zásadních pozic ze strany odborné kritiky, tak pokud jde o vlastní úvahy autora. Přičemž právě ty týkající se obtížnosti úlohy, s níž se museli vyrovnávat autoři obou vybraných staveb - tedy jak arch. Filsak, tak manželé Machoninovi - jsou rozhodně zajímavé. Některé teze ze závěrečné komparace by tedy mohly být tématem diskuse při obhajobě.

Po formální stránce je práce v pořádku a odpovídá nárokům na bakalářskou práci kladeným. Poněkud zarážející je, že autor při uvádění letopočtů nepoužívá číslice, jak je zvykem, ale vypisuje je slovy – těžko se ubránit dojmu, že jde o pokus poněkud „natáhnout“ text na požadovaný počet normostran, což považuji za zbytečné. Práce je zajímavá a zvolené téma mohlo být zpracováno ještě lépe, kdyby si autor vyčlenil více času a kdyby nakonec nemusel spěchat.

I přes výše zmíněné výhrady a s přihlédnutím k tomu, že jde o práci bakalářskou, navrhuji hodnocení „velmi dobře“ a doporučuji práci k obhajobě.

V Praze dne 5. 9. 2021

Ing. arch., Mgr. Marie Pětová, Ph.D.